

Tatai Tömegsport és Tájfutó Honvéd Sportegyesület

TTT-HSE

http://ttd-tata.etata.hu; ttd.tata.2004@gmail.com 2890 Tata, Május 1 út 53/B.2/2.
63200030-11023517
06 (30) 575-4324
18614828-2-11

= Tájfutás * Atlétika * Jászat * Túra * Focisuli * Sportlövészet * Ökölvívás * TataCross * Rodeo Dancer's * Warhammer * Tactical Combat * Teke * Seymenek * Dragons =

2011. év kirándulásainak összefoglalói, beszámolók,

SZÖSSZENETEK

Írta és lejegyezte: Mészáros Károly
Részvevők, szereplők: Csavargó Csapat

2011. február 12-19.

TTT SÍTÁBOR

Ausztria Lungau sírégió Katschberg-Obertauern-Fanningberg-Aineck-Grosseck-Speiereck

Hosszas előkészület után a bátrabbak és a vállalkozó kedvűek közös elhatározása alapján 14 fő indult el a szokásos TTT sítúrára. A 14 főből 12 a Természetjáró Szakosztály tagja volt, 2 fő pedig a tagja lett, miután átélte a csapat közös tevékenységének minden csínját-bínját.

A találkozási pont a tatai benzinkútnál lett kijelölve, ahol a hat, piával és kajával jól felszerelt autó és utasai örömteli találkozására után megkezdtek a menetet Mauntendorf Neusess irányába. A menet incidens nélkül, a legnagyobb pontossággal került végrehajtásra.

A szálláshely közelében Ocsó elhatározta, hogy előbb havat keresünk, majd a szállást. Végül mindkettőt megtaláltuk.

A kikapolás után összejött a csapat és egy ismerkedési est keretében elfogyasztottuk az összes libamáját és a pia egy részét, majd izgalommal telve álomra hajtottuk a fejünket a közeli tehénfarm miatti kellemes trágaszagban.

A következő este disznótoros vacsorát csaptunk, de nem tudtunk megbirkózni a temérdek karral és kolbással, de előre látó módon tartalékot képeztünk a következő szűkös napokra. (Később kiderült, hogy a szűkös csak a nadrágokra lett igaz). A pia összetartalma láthatóan nem csökkent, pedig rendesen pusztítottuk.

A harmadik napi székelykáposzta csak dicséretet érdemel, a hozzá szervírozott számtalan fajtájú borok között végzett pusztítás már fel sem tűnt.

A következő estét egy szarvas elpusztításával töltöttük, ami szeletelt és vadas formában volt tálalva, de nehogy éhen maradjon a csapat egyesek kreatív ötletei alapján egy kis előétel, és némi kiegészítő feltalálásával ismét degeszre zabáltuk magunkat. Az ötödik napi töltött káposzta egy hadseregnek is elég lett volna, de inentől már mindenki bevallotta, hogy naponta csak egyszer eszik, mint az őrkutya. Hatodik nap este palacsinta nap volt. Két nap kellett hozzá, hogy a 148 darab palacsinta és a maradék anyagból összetákolt gulyásleves elfogyjon. A bú-

csúvacsora során az összes megmaradt étel és gyarmatárú az asztalra került, majd kuriózumként fagyalattal töltött lángoló palacsintát ettünk. Az indulás előtt mindenki felvette az egy számmal nagyobb ruháját, hogy kényelmesen utazzon.

Ja igen. Síeltünk is. Minden nap.

A csapat tudásszintje ige széles spektrumot ölelt fel, nemre és korra való tekintet nélkül. A legprofibb, a korábban sí válogatottban csúszkáló Laci bá' volt. E sorok írója az utolsó nap eljutott odáig, hogy bölcsődés pályán kerülgette a törpéket. (kép). Majd mindenki pozitív irányban fejlesztette tudásszintjét, ami további lelki erőt ad majd a tagjainknak e kiváló sportág kipróbálására és folytatására.

A túra során számtalan poénos esemény és történet fejlesztette a rekeszizmainkat, amiből egyet itt teszek közzé. (Itt mondanám, hogy akinek más is eszébe jut, vagy ki szeretné egészíteni az események az a fórumon, vagy a facebookon megteheti.)

Néhányan úgy döntöttek, hogy az egész napi sportolást és zabálást megszakítva testüket a szellemi és kulturális elfoglaltság oltárára helyezik és közelebből is szemügyre veszik a közeli várost, ahol Mozart született valaha. Elhatározásukat tett követte és e sorok szerény és sí tudástól mentes írója, aki a tájfutás nektárján nevelkedett kézbe vette a GPS nevű csodaszervezetet és egy hirtelen mozdulattal Strasbourgot beütve határozott parancsszavakkal irányította a vállalkozó kedvű pilótát, akit egyébként vezetés közben rendkívül zavart az eszköz. Röpké 10-20 km után vált gyanússá a dolog és az útvonal, majd a Salzburg felé tettünk egy harci fordulót és már sínen éreztük magunkat.

Slusszpoén: Haza felé menet két autó elindult Salzburg felé, majd egy kis módosítás után Villach felé, majd megfordulva a második autó előre menve haza vezette a csapat töredékét. Összesen 9 Eurót fizettünk az alagút megtekintéséért oda és vissza kocsinként. (Az alagút szép és hosszú volt.)

A túra szép volt hasznos és mindenki számára kellemes időtöltést jelentett. Akinek nem, az nem vallotta be.

Élveztük a tájat és a jó levegőt, a téli sportolás örömeit és az esti duma-partikat.

Ez a kis szösszenet csak egy kis ízelítőt adhatott a kalandjainkból és a közös élményeinkről. Köszönjük a szervezőnek az kalandokkal teli téli sí túrát. Remélem, aki olvassa és nem volt velünk jövőre kijön a hó.

Személyes eredmények

Fekete pályán síeltek:

- Pintér Laci, Hugyecz Gyuri, Ocsovai Jani (a csapat nagy segítői a többiek fejlődése érdekében)

Piros pályát síeltek:

- Kucsma Bandi, Joósz Atti, Szabó Józsi és Veszeloovszky Laci (az utóbbi két fő sí tudása sokat fejlődött a túra során)

Kék pályán síeltek:

- Mészárosné B. Vali, Szabó Tünde, Kucsma Marcsi, Ocsovai Zsuzsi (szép stílusban és biztonságosan síeltek)

Gyakorló (bébi) pálya:

- Veszeloovszky Kati (rendíthetetlen akarattal gyakorolt) és e sorok szerénytelen írója, aki egy egész labanc családot tarolt le a lábáról mély megrendülést okozva a családnak és saját magának.

Amerre síeltünk: - Katschberg; - Fanninberg; - Grosseck; - Obertauern; - Aineck

Ahol Laktunk: - Mauterndorf,

2011. március 26.

KIRÁNDULÁS A BUDAI VÁRBAN

A Budai Várban IV. Béla óta több nemzet katonái és polgárai éltek hol békésen, hol nem. Többször cserélt gazdát hol békésen, hol nem. A vár urai voltak már törökök, osztrákok, magyarok különböző sorrendben. Harcoltak itt németek és oroszok is. Mindezt számításba véve úgy döntöttünk, hogy ezen a szép tavaszi napon mi is bevesszük a várat, lehetőleg csellel. A csel az volt, hogy amit a vár mai ura ígért, azt be is tartotta.

Úgy kezdődött az egész, hogy sorakozót rendelt el a Szentháromság téren és egy egész hadseregét szedett össze a megjelent ostromló hadak jeles képviselőitől, akik ettől már kicsit gyanakodtak. A koronát az elnök úr tette fel azzal, hogy további kemény sarcot vetett ki a már kivérezett hadra.

Így aztán a kirándulás az anyagi és erkölcsi romlásba döntött hadakkal esemény nélkül megtörtént.

De, hogy ne legyen ily rövid és unalmas e beszámoló néhány stratégiai mozzanatot alant olvashatjátok vala.

A dézsma beszédése után egy kis lelki gyakorlatra bevonultuk a Mátyás templomba, ami egyre szebb lesz az évtizedek óta folyó renoválási munkáknak köszönhetően. Miután a fizetett idegenvezető sikeresen összemossa a templom történetét a politikai változásokkal eléggé elnyújtotta az vár ura által tervezett erre szánt időt, rohanni kellett a sziklakórházba, ahol már bemosakodva vártak ránk a műtőslegények.

Útközben a vizsgára készülők megpróbálták megsimogatni Hadik András lovának heregolyóit, így aztán remélhetjük, hogy csupa doktor és professzor lesz a csapatban erősítve ezzel is a szellemi nagyságunkat Európa és a világ szellemi vezetői előtt.

A sziklakórház érdekes látnivaló volt, kiemelten azoknak, akiket még hasonló módon gyógyítottak fiatal korukban, mint, ahogy azt a kiállításon láthattuk.

Mivel az időbeni csúszást nem sikerült behozni, sőt rátettünk egy-két lapáttal rohanni kellett a Halász-bástyára, hogy kilássunk. Be kellett látnunk, hogy ez a nap csak rohanás lesz. Nagy előrelátásra tettünk tanúságot, mikor megállapítottuk, hogy a tervezett szabadidőnknek lőttek. Azért voltunk ilyen okosak, mert Jozef Brusa, Előrelátás harcban című könyvén nevelkedtünk valaha.

Józsi bácsi, mint alvezér kiadta a parancsot, hogy rohanjunk a Sándor palotához (a program következő hivatalos része). Nem értünk el oda, mert útba esett a program azutáni helye a Labirintus. És itt esett kútba a tervezett program sorrendje is. Miután felvásároltuk Aried néni üzletében található összes fonalat lemerészkedtünk a Labirintusba, ahol szépen libasorban botorkálva fedeztük fel a Budapest Underground szépségeit.

Egyszer csak (sajnos csak egyszer) jött egy kiváló ötlet, hogy a csapatba belépett friss erők kibontsanak egy flaskát és a rohamozó harcosoknak erőt öntsenek a további ostromhoz. Ezután észrevétlenül kimenekültünk a katakombákból.

Rövid idő alatt körbenéztünk a Sándor palota környékén és a tervezett szabadidőnk terhére elügettünk a Hadtörténeti múzeumhoz, mert már vártak ránk, hogy körbevezessenek minket. Egyeseknek a kör Lagarder lovag növervágásával a büfében folytatódott és fejeződött be. A túra végén a kiépített vasfüggőnynél eljátszottunk egy határsértést, ami senkit sem sértett.

Köszönhetően a kerület polgármesterének bementünk az üzemen kívüli helyőrségi templom tornyába és az egész napi kimerítő túra után a testileg meggyötört csipet csapat vállalkozó tagjai felrohantak 170 lépcsőn a torony tetejébe, majd vissza. A lehetőséget a hivatal aulájának meglátogatásával köszöntük meg, de itt már többen a falnak támaszkodva aludtak egy kicsit, hogy erőt gyűjtsenek a hazafelé vezető út várható viszontagságaira.

A nap csúcspontjaként szomorú búcsút vettünk egymástól és szétrebbentünk, mint a csapzott verebek. Pozitív dolog volt, hogy a szokásos kvíz játékot most kivételes esetben nem az Anda család nyerte. Igaz nem is volt játék, de jól esett.

A beszámolóhoz a fórum rovatban, illetve a képeknél a facebookon lehet véleményeket és sztorikat hozzáfűzni.

2011. április 16.

Ipolytarnóc, Hollókő

A kis Csipet Csapat rutinosan az elindulás előtt köszöntötte a születés és névnaposokat, akik már előre sejtették az eseményt, így nem is feledkeztek meg a szokásos gyarmatárú beraktározásáról. Viszont a túra szervezői (magamat is ide értve, pedig én csak bólogattam a terv megvalósítására) adminisztratív okokból kifolyólag feledkeztek meg egyik gyöngyszemünk (Ica) születésnapjáról. Egy darabig szégyenkeztünk, de gondolom megbocsájtást kaptunk, mert a buszon már több körben kínálták az általuk hozott raktárkészletet.

Út közben mindenki elmesélte az utolsó találkozás óta eltelt időszak fontosabb eseményeit, a legfrissebb vicceit, szokásos módon kigúnyoltuk egymást jót röhögve egymáson. Közben Ocsó beszélt valamit a környékről és érintette a játék kérdéseit, de csak Sanyiék figyeltek, mert ők nem tudták, hogy már borítékolva van a játék végeredménye, ezzel is kellő zavart okozva a tervezett program zökkenőmentes megvalósulásában.

Egyszer csak megérkeztünk túránk első állomására, ahol több turnusban beültünk az úgy nevezett 4D moziba.

A mozi megrázó élményének hatásából fel sem ocsúdva követtük Ocsút a Borókás árokba. Az idegenvezetőtől megtudtuk, hogy most egy időutazást hajtunk végre a tenger alól a szárazföld felé. A túra végére kiváló ismeretekre tettünk szert nyomolvasásból és már erőlködés nélkül képesek lettünk volna bármilyen őslény nyomát kutatva eljutni a mába. Old Shatterhand és társai csak gyenge kezdők lehetnének mellettünk.

Három nekirugaszkodással néztünk végig egy kb. 96 m-es kidőlt fenyőfát, ami olyan régen kidőlt már, hogy egyetlen szemtanúja sincs már az élők sorában, bár Somos Józsi bácsi úgy emlékszik, hogy a nagyapja beszélt erről neki valamit, de akkor még nem is sejtette, hogy később szüksége lehetne rá.

A kidőlt fa végéhez érve már csak egy 3D minősítésű filmet vetítettek le a számunkra, szerencse, hogy a fa nem volt hosszabb, mert akkor már csak a 2D, majd az 1D következett volna. Ha nem figyelünk volna ennyire odaadóan eljutottunk volna a 0D (ik) típusú találkozási pontra is, de ne is gondoljuk tovább a dolgot, mert a -1D már számomra is extrém eset lehetne.

A túra végén néhányan a gyerekkorukra emlékezve kipróbálták a lombkoronán átvezető függő sétafolyosót Ocsó legnagyobb bánatára, mert így csupán csak egy órát késett a tervezett program.

Miután Tarzan és kedvenc kísérője Csita utódai lemásztak újra a fáról (először a kidőlt fenyővel együtt jöttek le) elrobogtunk ebédelni, ami nem volt rossz. (De jó se.)

Buszra szállva beirányoztuk Hollókő helyőrséget és miközben döcögött a busz, Ocsó levelezte a mindenki által epedve várt kvíz játékot.

A papírforma ellenére Sanyi bácsi és fia lett a győztes, akiket a gratuláció után némi unszolás árán rábeszélünk, hogy a fődíjról lemondva, engeszteléseképpen egy évig fizesse Pisti sörét. Sanyi bácsi nagyon meghatódott ezen. A fia nem különben. A megállapodás értelmében így a napra a koronát Pisti és Tünde tette fel.

A koronázás előtt azonban felmáztunk a várhoz. Ocsó szerint szintben volt. Többek szerint nem, ráadásul a várban is voltak lépcsők. Ha nem is volt betervezve a sporthoz és sörhöz szokott turista csapat hamar összeszedte a szükséges szintemelkedést, nehogy ne izzadjunk meg már itt is.

A maradék néhány percben keresztül-kasul bejártuk Hollókő utcáit és a falu egyetlen kocsmája előtt összegyűltünk, mint a talajvíz és megszálltuk Éva néni birodalmát a Pajta kertben, ahol a szemünk láttára készítettek el mindenkinek egy-egy kenyérlángost sűrű nyálelválasztást okozva a már éhesebb csapattagok számára.

De, hogy ne teljen unalmasan a sütögetés Tünde beöltözött palócmenyecskének, míg a mi Pistánk palóc legénynek.

Ők ketten újfent örök hűséget fogadtak egymásnak, de a vőlegény szerint álnéven nem érvényes. Rövid közvélemény kutatást tartva a menyasszony kimondottan csinos volt a 48 kg. szoknyában és a mintegy 82 m szalag és kendő halmazában. A vőlegény úgy nézett ki, mint egy túlméretezett napközis, aki már kinőtte a rugdalózót.

A menyasszony- és körtánc után észrevétlenül buszra szálltunk és meg sem álltunk hazáig.

E sorok szerény és nagyra becsült írója minden beöntésből kimaradva (autó vezetés okán) alig várta, hogy hazaérjen és önállóan végrehajtotta minden ünnepelttel a virtuális koccintást és ezek után vetette ide sorait beszámoló gyanánt, amit ugyan mindenki bírálhat, esetleg megsértődhet, de nem ajánlatos.!

2011. május 25-29.

Bosznia-Hercegovina; Dubrovnyik

Ez volt a jubileumi, 10. külföldi túránk. Sokan voltak a buszon, akik mind a tíz kiruccanáson részt vettek. A hosszú utazás alatt élménybeszámolóikkal és a szokásos játékokkal múltattuk az időt, hiszen oda is, de vissza még inkább próbáltuk felvenni az ülések alakját.

No de ne rohanjunk előre, nézzük hogyan is történt az eset.

Már az elmúlt év záró kirándulásán eldöntötte a csapat, hogy idén Boszniát vesszük célba, ezzel is feladva a leckét és a feladatot kedvenc banda gazdánknak a szervezési feladatok maradéktalan végrehajtása érdekében. Bár sejtettük, de a visszaérkezés után mindenképpen látható volt, hogy ezen feladatok maradéktalanul megoldásra kerültek. Mint már annyiszor most is szeretettel megköszöntük Ocsónak a rengeteg munkát egy baráti kézfogással.

25-én hajnalok hajnalán, amikor Tarján Pista is még csak a másik oldalára fordult egyesek már száguldottak a főváros irányába, nehogy sarcot kelljen fizetni a késésért. Titokban mindenki reménykedett egy kicsit, hogy azért lesz olyan, aki önként vállalja fel a késéssel járó kötelezettségeket. A tendert végül is Esküdt család nyerte meg feláldozva ezzel az egyetlen nagy üveg konyakot, amit a családfő szebb napokra tartogatott.

Az odavezető út során több határt is áthágtunk, de csak egy esetben kellett leszállva, egyenként átlépni a határt egy kis nosztalgia érzést generálva a csapat idősödő tagjai részére.

A határ után nem sokkal teljesen elfelejtettük, hogy létezik autópálya, így csapágyásra térvén a kormánykereket végig kacskaringóztunk Vrbas völgyén és az első hosszabb megállásunk Jajce városában volt, hogy megcsodáljuk a híres vízesést, ami a mederben végzett munkálatok miatt nem is volt olyan. Tettünk a városkában egy kis sétát és akik Józsi bácsit követték megnézhettek egy föld alatti meditáló helyet is. Először itt találkoztunk a háború nyomai is, ami aztán végig kísérte a csapatot a kirándulás során.

Buszra szállva megcéloltuk Szarajevót, hogy felkutassuk az első világháború kiváltó okait és a város történelmi és gasztronómiai látnivalóit. A nagy kaland másnap reggel vette kezdetét, amikor a többség gyalogosan, ahogy az a sportemberekhez illik, néhányan szekéren, ahogy az a kényelmet szeretőkhöz illik kivánszorogtunk a Bosna folyó forrásához egy platán és gesztenye fákkal szegélyezett csodálatos fasor árnyékában.

A délelőtti testedzést követően nyakunkba vettük Szarajevó történelmi negyedét, ahol az árusokkal és a koldusokkal folytatott kemény küzdelem után alig vártuk, hogy a sörgyárnak nevezett becsületsüllyesztőben elköltsük délutáni vacsoránkat. Miután degeszre zabáltuk magunkat legalább kétszer kifizettük a számlánkat köszönhetően a leleményes és anyagias pincéreknek.

Korán reggel ismét bepakoltunk a buszba és a hasunkba. Buszba a cuccot, hasunkba a májrákbeindítót.

Beirányoztuk Mekkát, majd Mosztárban megálltunk és megcsodáltuk a város igazán lebilincselő régi negyedét. A mosztári híd számunkra azért is kedves, mert Dóri Jóska túratársunk fia is részt vett a híd újjáépítésében.

Több török kávé elfogyasztása után buszra szállva elindultunk a következő szállásunkra, de egy kis kitéréssel megnéztünk a fantasztikus Buna folyó forrását is Blagajban. Néhány sör és török kávé elfogyasztása után a buszvezetők élénk tiltakozásának engedve elhatároztuk, hogy a következő szálláshelyünket több határ átlépésével a főúton közelítjük meg. Menet

közben a pilóta egy hirtelen ötlettől vezérelve rátévedt a hegyeken átvezető útra, ahonnan már lehetetlen volt visszafordulni, így kellemes izgalmakat okozott a tisztelt társaságnak és meglehetősen komoly félelmet gerjesztett a helyi öszvéreknek, kecskéknek, birkáknak és a bennszülötteknek, akik térdre borulva fohászokdalt Allah kegyeiért, mert ilyen csodát még nem láttak.

Neumba érkezve elfoglaltuk a településről elnevezett szállodát, ahol több óra tanulás és gyakorlás után a szobákat is el tudtuk foglalni, mert számunkra valahogy fordítva volt az egész építve. Kilátás a tengerre, jó idő, a parton becsületsüllyesztő. Kell ennél több?

A volt Jugoszlávia pártvezetői számára kiépített légópince és bunker sem volt akadály a csapat vállalkozó szellemű és enyhén szólva szomjas tagjainak a partra való kijutás, ahol az estét a sörök, kávék fogyasztásával a hasunk térfogatának növelésével és a szűnyogok kergetésével töltöttük.

Másnap reggel, ami egyeseknek tényleg az volt bevettük Dubrovnyik (Ragúza) városát és egy egész napot eltöltöttünk ott kulturális és gasztronómiai programok keretében. A szomszédos szigeten Veszélka megpróbált egy őskori sziklát fejjel kettétörni és sikerült neki. Miután láthatóvá vált, hogy lelkében s gondolkodásában mély nyomokat hagyott az eset, kezdtük átértékelni a helyzetet és jobb lett volna, ha a szikla marad egyben.

Este elfogyasztottuk a part menti kocsmá maradó sörét és nyugovóra tértünk. Elalvás előtti rövid számvetés eredményeként kiderült, hogy M József fiatalkorú ereiben már habzó sör áramlott és tartotta életben őt a szokásos vér helyett.

A hazaérkező úton mindenki fenekének és derekának komoly megpróbáltatást és kihívást jelentett a több mint 800 km-es menet, de a buszon folytatott vetélkedők, énekversenyek és a permanensen fogyó gyarmatárú segítette a megpróbáltatások könnyebbé tételében.

Bár ez a beszámoló, illetve szösszenet nem mindenben adja vissza a 10. jubileumi kirándulásunk hangulatát és részletes történéseit nagyon jól éreztük magunkat és köszönjük a szervezőknek az emberfeletti munkát.

Az eseményeket bárki kiegészítheti a facebookon a fotóalbumban

Bosznia-H-Dubrovnik / létszám: 48 fő

Autóbusz: Hannibál Busz Kft, sofőr: Győri Gyula (2.200 km)

Szállás: Hotel Terme ,Szarajevó, Hotel Neum

Látjuk és bejárjuk:

Jajce, Travnik, Szarajevó, Mosztár, Buna forrása, Pocitelj, Neum, Dubrovnik, Dobo

2011. július 30.

Rendkívüli összejövetel

Barangolás a Kék Duna partjain (jubileumi túra)

OCSOVAI JÁNOS 60

Előzmények:

Az egész úgy kezdődött, hogy Tarján Pista visszaütött.

Mielőtt bementünk a kocsmába felkértem rá, hogy kedves túravezetőnk 60., jubileumi születésnapjára felköszöntését a Csipet Csapat részvételével szervezze meg. Miután kijöttünk a kocsmából teljesen világos lett előttem, hogy ez rám marad.

Több irányú puhatolózás után alakult ki a Gödi Sasfészek, mint potenciális helyszín, és mint ilyen a rendezvény ideje is. A konspiratív rendszabályok teljes betartásával megkezdődött a szervezés Zsuzsa bevonásával. Az ünnepelt családi békéjének fenntartása érdekében kicsit lazítani kellett a konspiráción, így Ocsó sejtett valamit, de mindenről Ő sem tudott.

Az internet segítségével több hírlevél készült, így alakult ki a résztvevők és a támogatók sora, akik az általam megálmodott program költségeit saját költségvetésük terhére biztosították. Itt és most kérek elnézést azoktól, akikkel nem tudtam (nem sikerült) felvenni a kapcsolatot.

Gondolom, hogy a következő kirándulásaink alkalmával köszöntik fel kedves bandagazdánkat és engesztelik ki a Csipet Csapat szomszédos tagjait.

A buli:

A buli napján az ünnepeltek és a szakácsok kivételével 38 fő írta alá az ajándékba adott ajándékutalványt, ami egy kényeztető hétvége 2 fő részére egy Magyarországon található 4*-os szállodában, amit az ünnepeltek választanak ki maguknak.

A csapat az előzetesen kért 10 óra helyett kicsit később, 10.45-re együtt állt, már csak Kucs-máék hiányoztak, de tudtuk, hogy egy-két perccel az ünnepeltek után meg fognak jelenni. Az előzetesen odakészített süteményes és italos asztalokról már csurgott a gyarmatáru, így egyre nagyobb területet foglaltunk.

11-re Ocsóék is megérkeztek és nem értette senki miért van rajta hátizsák, kezében túrabotot és fején az elmaradhatatlan vízszintjelző. Ocsó meg azt nem értette miért fanyalog a csipet csapat kisportolt állománya, hogy menjünk vele a közeli vár tetejére Nagyorosziba. A köszöntőt Szabó Józsi mondta, aki előző nap este érkezve meg a világ másik végéből nem tudott teljesen felkészülni a beszédére, így addig beszélt, míg teljesen kiszáradt a torkunk és a Zsuzsának szánt virág. A beszédét egy Márai idézettel zárta, ami különösen passzolt az ünnepségünkhöz.

A beszéd végére nagy ovációval adtuk át az ajándékot és a virágot, de mielőtt kiszáradt torkunkat benedvesíthettük volna, Tarján Pista, mint fő (in)Kvizitor levezetett egy szokásos intelligencia tesztet, melynek csak az ünnepeltek lehetek a győztesei, hogy további hasznos és haszontalan ajándékokat adhassunk át.

Az ünnepeltek élettapasztalata teljes egészében kidomborodott, amikor elvileg nem tudva semmiről kisebb teherautóra való alkohol tartalmú és olyat egyáltalán nem tartalmazó gyarmatáru került elő a kocsis csomagtartójából.

Az első kör után a torta is megérkezett egy kitaposott túrabakanccsal a tetején.

A hivatalos ceremónia végén nekiálltunk elpusztítani a szakácsok által készített szarvas pörköltet és az összehordott süteményhegyeket és a gyarmatokról hozott italgarmadát. A szakácsok a pörki után nyíltzini tapsot kaptak, amit azért is megérdemelték, mert még a bográcsot is kitunkoltuk. A szakácsokról tudni kell, hogy kiváló tájfutók és első kérésre szívesen jöttek mindent megtéve, hogy a Csipet Csapat tagonként megnyalja mind a 10 ujját. (Egyedül T. Árpinnak kellett elmagyarázni, hogy csak a sajátját és azt is a kezén)

Nem szaporítva a szót vasárnap reggel nehezen megébredve esett az eső. A buli előtti nap is esett az eső.

A buli napján tökéletes kiránduló idő volt, amit ki is használtunk.

*Ez nem szerencse volt, ez a szervezés magas foka.
Boldog születésnapot Ocsó és Zsuzsa!*

Melléklet / Kvíz kérdések:

1) Hányadik születésnapját ünnepli Ocsó?

- 1) 59
- 2) 60
- 3) 61

2) Aki elfelejtette volna, hogy a játékot Ocsó nyeri, az a kettes, azaz a helyes választ jelölte be. Ezt kellett volna tennie?

- 1) dehogy
- 2) igen
- 3) passz

3) Eddig tehát a kettest és az egyest nem volt szabad Ocsón kívül senkinek sem behúzni. Ha mégis elQrtad, most még javíthatsz. Az elsőnél írd be az egyest, vagy a hármast, a másodiknál a kettest vagy a hármast.

- 1) o.k.
- 2) Most mi van?
- 3) Én feladom!

4) Ocsó életében mostantól kiemelt szerepet játszik a szex. Miért?
(Nyugodtan lehet ikszelni, mindegyik válasz hülyeség.)

- 1) Mert Ő már egy sechziger ejtsd szexiger, magyarul hatvanas.
- 2) Eddig is nagy kujon volt, csak nem bukott le.
- 3) Mindkettő.

5) Ocsó imádja a lépcsőket! A prágai Lőportoronyba hány lépcsőn juthatunk fel?

- 1) 2
- 2) 1
- 3) 186

6) Ocsó elhíresült mondata, miszerint „ahhoz a kis fehér házhoz felszaladunk”, valójában mit takar?

- 1) Kis fehér házat egy lankás domb a tetején.
- 2) Nagybacska fehér sátrat, egy nem lankás domb tetején.
- 3) Egy 45%-os emelkedőjű, tíz kilométer hosszú, a végén vízesés alatt, időnként gleccseren átvezető úton elérhető 3842 magas hegy tetején épült katedrális.

7) Ocsó kimutatása szerint, hány kilométert tettünk meg külföldön?

- 1) 18.700
- 2) 18.700 de a horvátországi, a busz hátsó felének duplán számít az elromlott klíma miatt, szóval valakinek 20.500.
- 3) 17 (csak, hogy legyen hibás válasz is)

8) Túránk során rengeteg élménnyel gazdagodtunk. Volt, hogy Szlovéniában családos férfiak választották egymást hálótársul. Miért?

- 1) Így szeretik.
- 2) Hagyjuk a témát, mert Ocsó még most is ideges lesz tőle.
- 3) Nem is volt ilyen.

9) Milyen szerepet játszik a csapat életében a PIRI név?

- 1) Ocsó beceneve a busz hátuljában.
- 2) Transz szerepet.
- 3) A busz Poszt Iszogatók Rezidensek Igazgatóságának rövidítése.

10) A nyugat-szlovákiai utunkon egy olyan helyre kirándultunk, amelyet titkon Ocsovaiékról neveztek el. Melyik volt az?

- 1) Trencsény vára
- 2) Malonyai arborétum
- 3) Jánosik hasadék (magyarul Jánosék hasadék)

11) Hogyan hívják Ocsó feleségét?

- 1) Figyelj már az unokákra!
- 2) Add ide a szemüvegem!
- 3) Zsuzsa, gyere már!

12) Ki az a nőnemű klubtagunk, aki Ocsóval egy napon ünnepli a születésnapját, és a felesége?

- 1) Mócsai Jóska
- 2) Bobori Karcsi
- 3) Egyik se

13) A beérkezett lapokat kiértékelve Ocsovai János nyerte a versenyt. Miért?

- 1) Nem voltak itt az örök győztesek.
- 2) Ő a legfelkészültebb.
- 3) Így egyeztünk meg.

2011. szeptember 24-25.
MOHÁCS, DRÁVASZÖG

Már az unalomig ismert hajnali indulási helyen csókot és bacilusokat váltva buszra szálltunk és ki sem értünk a nyugalmasabb útszakaszra máris megtörtént az első komolyabb üdvözlési ceremónia, majd a busz elejét Pécs felé irányítottuk és észrevétlenül elértük az idegenvezetőnkkel való találkozási pontot, ahol a később szívünk csücskébe zárt Anna átvette az irányítást és a hatalmat a kicsi és lelkes csapat felett két napig.

Azért menet közben a buszon, hogy ne felejtsük el ki a bandagazda, egy újszerű képfelismerő játékot játszottunk. Itt csak azoknak volt esélyük, akik nem felejtették otthon a szemüvegüket és nem voltak legyek a szemeiben.

Hamarosan birtokba vettük Mohács városát, ahol minden férfi kedvet kapott busóvá válni. Megcsodáltuk a Duna partját, a szemben lévő szigetet, ami a busók gyülekezési helye és összpontosítási körzete is egyszerre, majd betértünk egy ős busóhoz, akinek a műhelyében sok mindent láttunk és hallottunk a busók és az ő járásuk történelméről és kalandjairól. Az ős busó: Englert Antal, érdekes és figyelemreméltó a szokáshoz fűződő hozzáállása.

A déli harangszó után mindenkinek megindult a fantáziája és a nyáleválasztása a beígért csülkös bableves íz világa után áhítózza. Aztán beindítottuk a buszt is a kemence felé, ami egy hegynek éppenséggel nem nevezhető szőlőhegyen volt telepítve. Miután beígértünk valami érdekeset a parkolóhelynek kiszemelt udvar felügyelőjének lezártuk a buszt és meghágtuk a hegyet és a tetején tényleg az várt minket, amit ígértek.

A csülkös bableves olyan mély nyomokat hagyott bennünk, hogy évtizedek után is fogunk rá emlékezni. Azoknak, akik nem voltak velünk elmondhatom, hogy a csapat tagjainak legdurvábban diétázó tagjai is legalább három mélytányér csülköt helyeztek el az arcukba, képzelhetitek mit megevett az néhány éhenkórász, aki nem törődött alakjával és kidolgozott felsőtestével. Mindez egy kiváló diópálinka és remek borok bölcsőjében, sokac élőzenével fűszerezve zajlott. A fergeteges hangulatban a lányok tánra perdültek és nem volt sok kedvünk továbbállni, de a program szigorú betartásáért felügyelő kedves bandagazdánk azt mondta: - ácsi!

Akik a programot és a kiváló ellátást szervírozták: Jaksics család (Köszönjük, nagy élmény volt)

Buszra szállva megközelítettük a Mohácsi Történelmi Emlékhelyet, ahol a rozoga épületen látható volt miként lehet az uniós támogatásokat felhasználni. A sebtében kijelölt két hadvezér röviden (2,5 óra) vázolták fel előttünk egy betonba vésett használhatatlan térkép kivágat alapján a másfél óra alatt megtörtént történelmi vereség hadászati és taktikai tanulságait. A félkész emlékhely parkja a rengeteg érdekes kopjafával megadta az esemény hangulatát, érdekes volt.

A szálláshelyünk irányába haladva nem hagyhattuk ki Villány helyőrséget, ahol a pincesor borait kóstolgatva felejthető élményeket szereztünk a gasztronómia és a vendéglátás területén.

Estére elértük Beremend határát és elfoglaltuk a szállásunkat (Rose Hotel, Beremend). Átérezve egy régi munkásszálló hangulatát hamar álomra hajtottuk fejünket felkészülve a másnapi megpróbáltatásokra.

Reggelre kelve, ahogy az ott szokás, csodatévő helynek nyilvánítottuk a szállót és közvetlen környékét, mert itt esett meg az a csoda, hogy Ocsó szeméből kirepült a légy és újra látott.

Főnökünk őszinte fogadalmat tett, hogy évenkénti zarándokút szervezésével emlékszik meg a csodatévő szent munkásszálló felvirágzása érdekében.

Mi a szokások rabjai vagyunk. Minden egyes kiránduláson egyszer legalább eljártsszuk, hogy egyenes helyett balra fordulunk. Már Boszniában is hihetetlen élményt jelentett a kecskének, hogy egy busz járt arra, amerre még a kecskék is csak komoly felkészülés után merészkednek. Most leteszteltük, hogy mennyire ismeri Gyula bátyánk a busz magasságát. A teszt sikerült. Tényleg magasabb volt a busz, mint az aluljáró legmagasabb pontja. Miután darabokra szedtük a légkondi dobozát laposkúszó üzemmódban átkúsztuk a híd alatt és megpróbáltuk ugyanezt visszafelé is. Visszafelé már Gyula nyert, mert zökkenőmentesen tudtunk átkelni az akadály alatt.

Sorsára hagyva az aluljárót megtaláltuk a helyes utat és meg sem álltunk a Kopácsi rét megjelölt helyéig, ahol hajókázással és a természet megismerésével töltöttük ki az időnkét. A szokatlanul alacsony vízállás miatt időnként rollerező módszerrel löktük tovább a hajónkat, nehogy zátonyra fussunk. Menet közben megcsodáltuk a beígért igen gazdag állatvilág egy-egy példányát. Egy-két szürkegém igen gyanús volt, amikor láttuk, hogy teljesen mozdulatlanok, de reménykedtünk, hogy csak áll és medítál(l).

Délután birtokba vettük Eszéket, ahol meg is ebédeltünk, majd átverekedtük magunkat Djakovóba. Mind a két helyen megtekintettük a nevezetes épületeket és a belvárosi részeket, magunkba szívta a hely szellemét. A vasárnap délutáni időpont miatt mindkét város egy kísértetvárosra hasonlított, mert szinte kihalt utcákon és folyóparton sétálgattunk.

Miután kiértük az összes fagyit a pultokból elindultunk Budapest felé rendkívüli módon ügyelve arra, hogy az ominózus aluljárót ne is közelítsük meg. Az úton legnagyobb meglepetésünkre a kétnapos kirándulás alapján összeállított szokásos kvízzjátékot játszottuk. A játékot, meghazudtolva az amnézia jeleit Józsi bácsiék nyerték és a kapott nyereményt sec-perc alatt felzabáltuk. Ez lett a második és több harmadik hely nyereményének a sorsa is.

Pécs határában kitessekeltek a buszból a szívünkbe zárt Annát, aki már nem is annyira volt idegen, de vezetett minket, majd kényelembe helyezték magunkat és hallgatva a pilóta vicceit elszenderedtünk.

Elérkezve a kiinduló pontra szétrebbent a csapat és mindenki telve élményekkel és a csülkös babbal már azon gondolkodott, hogy másnap mit is fog tenni és enni.

Köszönjük a szervezést és találkozunk a következő kiruccanáson.

2011. november 06.

SZENTENDRE, SKANZEN

VENDÉGLÁTÓ: KERTÉSZ JÓZSEF

Úgy gondoltuk ez lesz az évzáró kirándulása, de nem ez lett. Lesz még egy buli a többségi szavazat alapján, amit többen alig várnak.

De ne ugorjunk a végére lássuk mi történt a Skanzenban. Elég korán indultunk Tatáról, hogy megnyerjük az elsőnek odaérkező különdíjat, de mire odaértünk Telek Sanyi üdvözölt minket és látszott rajta, hogy régóta ott unatkozik a kocsi-ban.

Aztán gyorsan telt az idő és csak sokasodtunk, sokasodtunk. A végére megérkezett kedvenc túraszervezőnk és rögtön előkerült az üdvözlésre szánt gyarmatárú és már kellő hangulatban üdvözöltük a kirándulás házigazdáját és feleségét. Megvettük a jegyünket a vasútállomáson, ami kísértetiesen hasonlított Igori helyőrség állomására, amiről Rejtő Jenő klasszikusában olvashattunk valaha. Az ottani állomásfőnöknek is sietni kellett, mert késésben volt az ötórás gabonapálinka. Rövid idő alatt behoztuk a lemaradást és már menetrend szerint megkezdtük a Skanzen megismerését. Józsi bácsi megint bebizonyította, hogy előtte nincs olyan, amit ne ismerne, és ne adná át a tudását a csapatnak. Szomjazva fogadtuk be az ismereteket, amit az is bizonyít, hogy a spontán kvízzjátékok során minden csokit megnyertünk.

Ennek a rövid szösszenetnek nem a Skanzen bemutatása a cél, ezért nem részletezem mit láttunk és mit nem. Ezt mindenki tanulmányozhatja Skanzen honlapján.

Ebédidőre rendesen megéhezett a társaság és éppen odaértünk Nellikéhez, aki a kis unokájával együtt megteremtette a langalló sütés összes feltételeit. A csapat, magát nem meghazudtolva azonnal nekilátott az anyag megsütéséhez és a kirakott forralt bor elpusztításához és bátran mondhatom sikerrel tette a kötelességét. Mikor láttunk, hogy a Tarján család hasa is félreállt Józsi bá javaslatára egy rövid sétával megrohmoztuk a Skanzen túlsó szegletét, majd visszaügettünk az ebéd helyére, ahol láttuk, hogy tényleg elpusztítottunk és felzabáltunk minden ehetőt és iható.

Itt tette fel az ominózus kérdést a mi Ocsónk, hogy legyen-e évzáró közös zabaparti és persze a sok éhező csapattag majdnem egyöntetűen megszavazta, hogy igen.

A buliról itt fogtok több információt olvasni, ha eljő annak az ideje.

Köszönjük házigazdánknak és nejeinek a kiváló programot, jól éreztük magunkat és megint gazdagabbak lettünk egy élménnyel.

2011. december 04.

MIKULÁS NAPI ÉVZÁRÓ

Zsámbéki medence, Gánt évzáró értekezlet

A honlap szerkesztője és a szösszenetek szerény írója a fent nevezett program egyik biztosítója volt Gánt helyőrségben és így nem tudott a teljes túrán részt venni. Bár az elég nagy tudású szösszenetszerző akár álmában is megírta volna a történéseket, de Tarján úr biztosan talált volna benne nem a históriának megfelelő sorokat, így nem vállalkozott erre a dicső tetre. Valószínű sok kifogás merült volna fel T. Árpi részéről is, de őt előre lekenyerezte a szerző, így örök hűséget és lojalitást fogadott neki

De végre megjelent az egyre szürkülő égbolton egy új csillag és megszületett a kettes számú írói vénával rendelkező túratársunk, Marcsi és ennek eredményeként alant olvashatjátok a rövid dicséretektől és köszönetektől sem mentes karcolatát...

.....

Még a friss élmény hatása alatt, köszönet mindenkinek a barátságos megnyilvánulásért a találkozás örömeire!

Köszönet Tarján Pistának és Tamásnak a történelmi visszatekintésért, a biatorbágyi híd kapcsán ismertetett érdekes gondolataiért, a játékos, ill. csattanós figyelemfelkeltésért! (Ezt látnom kellett volna. A szerk.)

Köszönet Pap Zsigáék villám vendéglátásáért, az unokák kedvességéért!

Köszönet Pap Kati idegenvezetéséért, Elek Sanyi, Üveges Andris, Kovács Zoli és mindenki más lelkes tárlatvezetéséért, a számomra különleges Légvédelem Fegyvernemi Múzeumában tartott előadásokért. A történetek okán előcsalogatott MOSOLLYAL teli arcokat nagyon jó volt látni.

Köszönet az íjászoknak – Boros Valcsinak, Mészáros Karcsinak (Loe), Molnár Gábornak és feleségének – a régi magyar hagyományból merített pillanatképekért, az íjász oktatásért, a türelméért! Ismételt köszönet Loe-nak a jól kigondolt falatokért (Ebben azért volt egy kis része Ocsónak is. A szerk), a gánti Vértés Vendéglő tulajdonosának és csapatának a kedves fogadtatásért a finom ételekért!

Nem utolsósorban, köszönet Ocsovai Jánosnak a frappáns éves beszámolóért, a szervezésért és feleségének Zsuzsának a türelméért, a háttértámogatásért!

Majdnem kifelejtettem, köszönet minden finomságért, Andáéknak a finom süteményért, a „szaloncukros” ötletért, a jókívánságaiért Mócsai Józsinak és Emikének!

Köszönet Mindenkinek kedves Sporttársak, hogy kellemesen telt ismét a Veletek töltött nap!

.....

Élveztük a bemutatót és olyan sztárnak még nem éreztem magam, mikor a csapat elkezdett fotózni minket. Jókat kuncogtam magamban, mikor ti is kipróbáltátok az egyszerűnek tűnő íjazást.

Na jó nem csak kuncogás volt, amikor sokan nem tudták melyik a bal és a jobb kezük, pedig biztosak voltak benne, hogy ezt korábban mintha tudták volna.

Sajnálunk, hogy kevés idő jutott a táltos-dobolásra, de mielőtt megérkezettünk ezzel kergettük el az esőfelhőket, hogy megfelelő időt és kellemes környezetet biztosítsunk.

Külön jelentem Kovács Misinek, hogy a gyarmatokról érkezett, nálam letétben elhelyezett egy üveg HP mára már sikeresen elapadt.

Figyelje mindenki a honlapot, rövidesen megjelenik a 2012. évi program.

Találkozunk jövőre, Kellemes Karácsonyi Ünnepeket és Boldog Új Évet